

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa do obrony, braku uzasadnienia oraz naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska naruszyła prawo strony skarżącej do obrony i) nie przedstawiając stosownego uzasadnienia lub jakiegokolwiek uzasadnienia na poparcie swej tezy o jednolitym i ciągłym naruszeniu dotyczącym wszystkich połączeń, ii) nie definiując charakteru i zakresu naruszenia ze szczególnością wymaganą prawem oraz iii) nie usuwając wewnętrznej sprzeczności istniejącej pomiędzy jednolitym i ciągłym naruszeniem a czterema odrębnymi naruszeniami, które stały się podstawą stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2010) 7694 final z dnia 9 listopada 2010 r., co stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

3. Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie i rażącego naruszenia prawa leżącego u podstaw wyłączenia przewoźników spoza UE/EOG z obsługi połączeń wewnątrz europejskich.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska i) w art. 1 ust. 1 i 4 zaskarżonej decyzji dokonała błędnego ustalenia w przedmiocie udziału strony skarżącej w naruszeniu lub naruszeniach dotyczących połączeń w obrębie EOG oraz połączeń pomiędzy portami lotniczymi w UE a Szwajcarią, w zakresie których to połączeń strona skarżąca nie miała uprawnień do świadczenia usług lotniczego przewozu towarów; ii) pominęła lub błędnie zrozumiała przepisy prawa międzynarodowego i prawa Unii w zakresie lotniczych praw przewozowych oraz iii) błędnie zastosowała znaczące dla sprawy orzecznictwo stwierdzając, że nie zachodziły „nieusuwalne przeszkody”, które uniemożliwiały stronie skarżącej świadczenie usług na połączeniach wewnątrz europejskich, a w związku z tym błędnie identyfikując stronę skarżącą jako potencjalnego konkurenta na tych połączeniach. Zdaniem strony skarżącej każdy z tych błędów i naruszeń prawa osobno, jaki i wszystkie łącznie, stanowią wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub ewentualnie art. 1 ust. 1 i 4 omawianej decyzji.

4. Zarzut czwarty dotyczy oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i rażącego naruszenia prawa co do zakresu kompetencji Komisji.

Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest obarczana oczywistym błędem w ocenie okoliczności faktycznych oraz rażącym naruszeniem prawa dotyczącym i) faktu, że Komisja Europejska oparła się błędnie na zgodnych z prawem działaniach podejmowanych w ramach połączeń z państwami trzecimi w celu ustalenia i wykazania naruszenia dotyczącego połączeń wewnątrz europejskich, które to naruszenie nie mogło zostać popełnione (wystarczająca podstawa do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości) oraz ii) faktu, że Komisja Europejska błędnie twierdziła jakoby posiadała kompetencje w zakresie zmowy dotyczącej „przychodzących” przewozów lotniczych na połączeniach z państwami trzecimi (wystarczająca podstawa do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub ewentualnie art. 1 ust. 2 i 3 omawianej decyzji).

5. Zarzut piąty dotyczy oczywistego błędu w ocenie materiału dowodowego obciążającego stronę skarżącą.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska i) błędnie zastosowała przepisy prawa w zakresie dowodu na istnienie jednolitego i ciągłego naruszenia ii) nie zgromadziła wystarczających dowodów, które wykazałyby w sposób wystarczający pod względem prawnym okoliczności faktyczne, jakoby obciążające stronę skarżącą, iii) niesłusznie odmówiła wycofania obciążonego błędem wniosku strony skarżącej o załagodzenie sankcji oraz nie uwzględniła skutków takiego wycofania dla materiału dowodowego jakoby obciążającego stronę skarżącą, co stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

6. Zarzut szósty, stosownie do argumentacji powołanej w ramach zarzutu pierwszego, drugiego, trzeciego, czwartego i piątego strona skarżąca wnosi o uchylenie grzywny wymierzonej w art. 3 lub ewentualnie o obniżenie jej wysokości w ramach nieograniczonego prawa orzekania zgodnie z art. 261 TFUE, art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 oraz orzecznictwem.

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2017 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M. J. Dairies (BBQLOUMI)

(Sprawa T-328/17)

(2017/C 239/69)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: M. J. Dairies EOOD (Sofia, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: M. J. Dairies EOOD

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „BBQLOUMI” – zgłoszenie nr 13 069 034

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie R 497/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Cargolux Airlines/Komisja

(Sprawa T-334/17)

(2017/C 239/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cargolux Airlines International SA (Sandweiler, Luxembourg) (przedstawiciele: G. Goeteyn, Solicitor, adwokat E. Aliende Rodríguez oraz C. Rawnsley, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w przypadku gdyby Sąd uwzględnił w całości zarzut pierwszy, drugi, trzeci lub czwarty, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1–4 decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w zakresie w jakim przepisy te dotyczą Cargolux;
- w przypadku gdyby Sąd uwzględnił zarzut piąty,
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w całości lub w przypadku gdyby Sąd nie stwierdził jego nieważności w całości, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie w jakim i) dotyczy on dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i uiszczenia prowizji, ii) dotyczy okresu od dnia 22 stycznia 2001 r. do końca 2002 r. oraz iii) w zakresie w jakim przepis ten formułuje jakiegokolwiek ustalenia w odniesieniu do udziału w zachowaniu stanowiącym kartel – w zwyczajowym rozumieniu tego pojęcia – przed dniem 10 czerwca 2005 r. najwcześniej;
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 w całości lub w przypadku gdyby Sąd nie stwierdził jego nieważności w całości, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 w zakresie w jakim i) dotyczy on dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i uiszczenia prowizji, ii) w zakresie w jakim przepis ten formułuje jakiegokolwiek ustalenia w odniesieniu do udziału w zachowaniu stanowiącym kartel – w zwyczajowym rozumieniu tego pojęcia – przed dniem 10 czerwca 2005 r. najwcześniej;
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 i 4 w całości.